

LBRIS

We know
books

Design copertă © Ștefan Ioan
Grafică interior © Vecteezy.com

© 2024 by Editura Lebăda Neagră

Această carte este protejată de legile copyrightului. Reproducerea, multiplicarea, punerea la dispoziția publică, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea deținătorului copyrightului constituie încălcări legislative cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

www.blackswanpublishing.ro

Editura Lebăda Neagră
Iași, Str. Plopii fără Soț, nr. 45, 700273

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VOICU, ADRIAN

Povestiri din aeroport și de pe lângă / Adrian Voicu. - Iași: Lebăda Neagră, 2024

2 vol.

ISBN 978-630-330-057-3

Cartea 1. - 2024. - ISBN 978-630-330-054-2

821.135.1

Adrian Voicu

POVESTIRI DIN AEROPORT ȘI DE PE LÂNGĂ

CARTEA I

Lebăda Neagră

Iași, 2024

Cuprins

Alifie 1	7
Alifie 2	9
Asistent	10
Aparat de ras	12
Aventuri africane 1	13
Aventuri africane 2	20
Aventuri africane 3	25
Aventuri africane 4	33
Aventuri africane 5	36
Aventuri algeriene 1	39
Aventuri algeriene 2	46
Aventuri algeriene 3	51
Aventuri marocane 1	53
Aventuri marocane 2	68
Aventuri marocane 3	75
Barza	81
Bunăciune	83
Cinema 4DX	84
Compunere	85

Consultație 1	86
Consultație 2	89
De Crăciun	94
Despre copii	95
Despre mașini de tuns iarba	96
Despre ouă	98
Dilema călătorului	99
După chef	100
Filozofie 1	107
Filozofie 2	109
Frumusețea din ochii privitorului	110
Gusturi	111
Invers	112
Încurajări	113
La margine de aeroport	114
La restaurant	116
Limonadă	117
Masaj	119
Mutații	121
Nedumerire	123
Norme europene	125
Prosop	126
Reguli	127
Romantism	128

<i>Sex planner</i>	129
Sfârșit de an	129
Sfârșit de tură	131
Sobă	132
Spirit național	135
Sprite	139
Surpriza	140
Urări	142
Vise	143
Ziua Bunicilor	144

Alifie 1

Acum mulți ani, într-o vară, eram cu Sean, irlandezul, într-o misiune de câteva luni prin Maroc ori Algeria, nu mai țin bine minte.

Sean nu știa o boabă de franceză, așa că, iertată să-mi fie aparenta lipsă de modestie, eu eram tătuțul lui în materie de conversațiuni în limba lui Molière.

El, mai irlandez din fire și mândru-n toate cele, deh!, neam de insulari, evita să-mi ceară ajutorul ori de câte ori putea, în acest sens utilizând un dicționar tocit, primit probabil moștenire de la Sfântul Patrick.

De câteva ori, însă, karma i-a arătat că poate fi „a real bitch”.

Prima oară a fost când și-a luat o pereche de căști din bazar, ca s-asculte muzică la plajă ori când plecam la însoțire cu avionul.

Pe vremea aia nu se găsea Wi Fi la kilogram peste tot, așa că și-a cumpărat căști cu infraroșii.

Și pentru că tot era în bani, a luat unele *water-proof*, în acest sens executând o serie de teste la duș, la piscină ori plimbându-se printre aspersoarele din curtea vilei unde eram cazați.

După episodul cu căștile, și-a luat câine, numai Sfântul Comgall din Bangor știe de ce, un javroche

(„javroș” se pronunță în franceză) simpatic pe care a plătit o căciulă de bani.

S-a prins relativ repede că bietul cățel nu înțelegea decât un fel de francezo-arabă, mai mult arabă decât franceză, el chiar și lătrând în limba respectivă și neavând deloc înclinații către limbile germanice, gen irlandeza ori dușmana din nordul insulei, engleza.

Așa că l-a dus de unde-l luase, iar din ce bani îi dăduse ăla înapoi, că nu i-a dat pe toți din pricină că-i folosise câinele, și-a mai luat o pereche de căști, cu transmisie radio de data asta, pentru că, citez, „alea cu infraroșu nu bat pe după pereți”, am încheiat citatul.

Într-o zi a adormit la plajă cu căștile pe urechi și s-a ars pe spate.

Eu fusesem plecat prin bazar și ne-am întâlnit la apus de soare în poarta vilei.

— Unde ai fost, mă, că mă dor mâinile de cât am vorbit cu aia franceză, începu el să se vaite.

— Păi, nu ți-am zis că mă duc să cumpăr niște miel, c-aș vrea să fac tajin? răspunsei arătându-i o pungă de-o aveam în mână. Care aia? Ce-ai pățit?

— Am adormit pe șezlong și m-am ars pe spate, se îndoi el un pic de șale. Și-am fost la farmacie și-am cerut o alifie, un unguent, ceva, pentru arsuri.

— Așa, și în ce limbă ai cerut? îmi scoase un pic capul partea întunecată a Forței.

— I-am zis „Au! Of! Uf! Buba mare!” și i-am arătat mâinile la spate, așa, mimă el conversația cu

farmacista. Eh, până la urmă m-a înțeles și mi-a dat cutia asta cu alifie, hai să mă ungi și pe mine, te rog, că mă ustură de mor.

— Hai, hai în casă! învinse jumătatea mea mai Jedi. Ia, dă cutia încoace!

Ajungem în camera lui, desfac cutia și mă prăbușesc instant de râs.

— Ce-ai, mă, de râzi așa din senin? se stropși Sean la mine.

Încercând să nu mă înec, am reușit să îngaim:

— Bă, ce căcat de semne i-ai făcut lu' farmacista aia, că nu ți-a dat alifie de arsuri, ci supozitoare!

Alifie 2

Era noapte, ploua și eram la serviciu, pe aeroport.

La un moment dat ies la o cafea și dau de Jules care începe să se plângă că-l doare un genunchi și are un junghi în spate și abia așteaptă să meargă acasă.

Apare și moș Alain, veteranul echipei noastre tehnice.

— Aaa, zice ăsta, stai că te dreg eu. Am o alifie chinezească, a luat-o sor-mea de la niște turiști din Marsilia, e minunată, nu alta. E o cutiuță așa, mică și roșie. Eu îmi dau pe șale când și când. Stai aci că cred că am una în vestiar.

— Aaa, să trăiești și să-nflorești! zice fericit Jules.

Se întoarce moș Alain cu alifia-minune, Jules îi deschide capacul și o miroase cu aerul unui fin utilizator de frecție galenică.

— Mișto, zice ăsta. Mersi frumos, moș Alain! Cât ține efectul după ce te dai?

— Păi, zâmbi moș Alain, ține până mă doare din nou.

Asistent

Eram cu băieții pe pistă, la vreo două zile după Anul Nou, pregăteam un avion pentru zbor, când mă sună un pretenar intelectual din România.

La mulți ani, sănătate, toate cele bune, ce faci și așa și pe dincolo.

— Sunt cam nemulțumit, zice ăla, după ce-mi înșiră ce-a mâncat de Crăciun și Anul Nou, că tot

asistent universitar sunt și pe toate cărțile și lucrările apare numele profesorului cu care lucrez. Nu știu, simt că trece viața pe lângă mine și sunt neimportant.

— Bă, zic, stai așa că nu-i așa, asistenții-s baza peste tot, inclusiv în învățământul universitar.

— Serios? se auzi el neîncrezător.

— Da, mă, îmi iau eu avânt motivațional. Uite, ia-l pe Brown, de exemplu.

— Brown? Care Brown? întrebă pretenarul.

— Brown botanistul, tranșai eu identitatea exemplului dat. Eh, el a amestecat într-o farfurie niște parameci cu euglene, a văzut că totul se mișcă de-a-n pulea și l-a chemat pe asistentul lui: „John, am descoperit o nouă mișcare, o s-o numesc mișcarea de-a-n pulea.” „Șefu’, stați un pic!”, a zis asistentul. „Nu puteți să-i ziceți așa, e vulgar și neuniversitar.” Și-n urma intervenției asistentului, i-a zis mișcarea browniană. Deci, vezi? Asistentul e baza, mă, mi-am încheiat eu pledoaria.

— Aaa, așa da! se auzi ăla în telefon. Bine, mă, un an nou fericit și ție.

Aparat de ras

Sosi Moș Crăciun și hai să se laude fiecare cu ce-a primit, că nu știu pe cineva care să nu se bucure când primește cadouri, fie chiar și o bancnotă de o sută, două de euro.

Ne strângem în jurul mesei la o cafea și începem să depănăm care ce-a găsit sub brad.

— Eu am găsit factura de la gaze, râse Grégoire.

— Eu un cec, da' pe numele neveste-mii, he-he! făcu Pierrot.

— Tu ce-ai primit, mă? făcui eu curios către Jules.

— Am primit o minune tehnologică de aranjat barba și mustața, făcu asta mândru. Adică, am găsit-o între cadoul meu și al neveste-mii. N-am trezit-o pe nevestă-mea ca să-i mulțumesc, că dormea când am plecat eu la serviciu, așa că am putut să-i fac și proba. Ia, uitați-vă ce contur la barbă și mustăți am! se înfoie el cu mufa către noi.

— Da, mă, mișto, să o ții sănătos, zisei. Mi-ar trebui și mie o chestie dintr-astea. Poți să-mi dai și mie modelul?

— Cum să nu? făcu binevoitor Jules. Uite, caută pe internet modelul ăsta.

Și zice o marcă și un număr.

Ne-aruncăm ochii pe internet și pufnim în răs.

— Mă, Jules, mă, abia reușii eu să mă exprim, tu te-ai uitat ce scrie pe cutie?

— Păi, ce să scrie? Aparat de aranjat barba și nu mai știu ce, nu?

— Nu, mă, uite ce zice la modelul ăsta de ni l-ai dat, râsei pe rupte. Nu e ca să-ți razi tu barba, ci ca să-și aranjeze nevestă-ta pizdoaca.

Aventuri africane 1

Eram în Africa francofonă cu Hans, neamțul, Tibor, ungurul, Jules și Grégoire, zburam charter.

Ajungem pe un aeroport cu soare și palmieri, lăsăm pasagerii, mergem la hotel, dar nici nu ne punem bine bagajele, că primim telefon de la pilot.

— Băi, copii, se rechiziționează hotelul, zice el: Vine președintele Franței în vizită și au ăștia nevoie de camere, așa că voi cinci trebuie să vă mutați la un altul, la fel de mișto, dar mai încolo, mai la umbră.

Noi zicem „OK!”, ne luăm bagajele, ne urcăm într-un microbuz pus la dispoziție de compania care făcea cursa și ne cărăm.

Dark Side Gică, șoferul nostru, zice:

— Aaa, ce noroc aveți, băieți, că hotelul unde mergem acuma e nou și e un pretenar de-ai mei director acolo, să vedeți ce bine o să vă simțiți.

O luăm din loc și în jurul prânzului ajungem în fața unui fel de coteț mai mare, așa, de culoare crem-deșert, înșirat pe trei etaje și înconjurat de palmieri.

Intrăm la recepție, de dincolo de teighea ne zâmbeste unul cu toată fața, se salută călduros cu Dark Side Gică, de unde am dedus că e pretenarul director, și încep s-o rupă pe limba lor.

De cum am intrat în hotel am fost izbiți în narete de un miros acru de vopsea, iar în urechi de o suită veselă de bubuieli și huruituri.

— Băi, zice Grégoire, eu cred că ăștia acuma ridică pereții la camere.

După vreo două minute, reappare în peisaj Dark Side Gică și zice:

— Băi, băieți, n-are decât două camere terminate, dar nu disperați, că-n vreo două-trei ore sunt gata și restul. Mai stați p-aci la o cafea, o bere, un *quelque chose*.

— OK, zic, apoi ne așezăm într-un hol mai lateral de recepție și umflăm câte-o berică.

După vreo șase-șapte beri, vine directorul și ne dă și restul de camere.

Băi, fraților, avea dreptate Grégoire, ăia atunci pun nou faianță și pereții de rigips!

Abia am reușit să-l dau pe unul afară care dădea cu trafaletul pe pervaz.

— Să nu faceți în seara asta baie, zice ăla înainte să iasă din cameră, că nu s-a uscat faianța și cade.

Mulțumesc frumos pentru sfat, închid ușa și râd un pic de unul singur.

Cât m-am mai învățit prin cameră să-mi găsec loc la bagaje și să am grijă să nu ating ceva proaspăt vopsit, s-a făcut întuneric afară.

Mă duc în baie ca să mă spăl măcar pe față și la subsuori, însă, nimic surprinzător, nu curgea apa.

Cobor la recepție și dau de unul cu dinți de castor.

— Nu mai e apă, zice, c-au fost niște turiști englezi care-au terminat cota zilnică.

Și-n timp ce vorbea, puf!, se ia și curentul și peste noi se așterne o beznă profundă.

După câteva secunde s-a aprins o brichetă dincolo de teighea, fapt ce m-a făcut să mă cac pe mine de frică la subita apariție.

— Pentru spălat vine o cisternă de două ori pe zi, clămpăni o pereche de dinți, dimineața la 07:00 și după-amiaza la 16:00. Așa că, dacă vrei să prinzi apă, trebuie să-ți salvezi în memorie orele astea două. Bine, poți să mergi și la râu să faci baie, dar trebuie să sperii întâi crocodilii.

— Hă? făcui eu total mirat.

— Însă în ultima vreme nu se mai sperie, că s-au cam învățat cu oamenii, zâmbiră dințoșii la mine. Bine, n-au mâncat niciodată unul întreg, doar câte-o mână, un picior, chestii dintr-astea, dar, slavă Domnului, n-a murit nimeni.

— Bine, și curentul când vine? reușesc să îngaim după auzul acestor valoroase informații turistice.

— Aaa, curentul, nu știu, ziseră iar dinții vorbitori. Dar mâine-dimineață, pe la 05:00, vine vără-miu din

satul vecin, e electrician, a făcut un curs de două săptămâni și o să controleze el generatoarele de curent, că-s o marcă franțuzească și noi nu știm să umblăm cu ele, de-aia se decuplează într-o veselie.

— Deci, n-o să avem curent până dimineață? întreb un pic disperat.

— Deci, da, răspunseră dinții. Uite, vin eu cu bricheta ca să-ți fac lumină și să ajungi în cameră.

Dimineața cobor la restaurant și dau doar de Jules; în rest, nimeni.

După ce mi-am luat o cafea cu croissant și niște unt topit și gem, apăru un nene jovial.

— Trebuie să comandați acum pentru prânz, zice, că bucătăria nu e încă funcțională și aducem mâncarea de la o pensiune din satul vecin.

Și începem să turuim cu speranță supă de-nuștiu-ce, friptură de vită, chestie de pui la tavă, fiecare ce-a vrut.

Notează ăla conștiincios tot și la sfârșit zice:

— Mersi frumos, dar să știți că o să aduc pui și cartofi prăjiți pentru toată lumea.

— Păi, de ce, mă? întreb uimit.

— Pentru că numai asta livrează cel cu care lucrăm, răspunse el, zâmbind larg.

— Și pentru ce ne-ai mai luat comanda? făcu mirat Jules.

— Așa e procedura, răspunse el la fel de zâmbitor. Ne terminăm cafeaua și ieșim din restaurant.

La recepție dăm de Grégoire care stătea de vorbă cu portarul și cu pictorul local.

Pictorul își întinsese lucrările pe jos, doar-doar l-o convinge pe Grégoire să-i cumpere vreo chestie.

La un moment dat, de niciunde apar Tibor și Jules.

Hă-hă!, ha-ha! ce faceți aici? și, zbang! îi calcă în picioare picturile lui ăla.

Pictorul a luat foc instant.

— Ce faceți, mă? se stropși Grégoire.

— Aoleo, mii de scuze! sări Tibor cu iertarea pe pictor. N-am văzut bine, am crezut că e mozaic de pardoseală.

Abia l-am potolit pe pictor, săracu'.

Pân' la urmă am luat fiecare câte-o lucrare ca să-l ierte pe Tibor.

Era un pic trecut de orele prânzului, soarele ardea cu voioșie, iar generatoarele cădeau la fiecare sfert de oră.

Noi ne aranjaserăm sub un ventilator mare, de tavan, și sorbeam alene dintr-un amestec local de suc de ananas și bere.

Apare Dark Side Gică.

— Șefu', sări el direct în subiect, care-ți aduc o față pentru un masaj thailandez de înaltă finețe?

Nici n-am apucat să dăm răspunsul, că a apărut o tanti nici urâtă, nici faină, nici înaltă, nici scundă, nici grasă, nici slabă, întocmai precum în poveștile cu Prâslea cel Voinic.